

det, der er passeret i denne Sag tidligere, vil man let komme til Erkjendelse om, at det, saa at sige, er umuligt at finde Regler, der kunne være tilfredsstillende for begge Parter med Hensyn til Wildtskadeersstatningen. Jeg har altid hørt til dem, der mene, at Wildtet, saaledes som jeg ogsaa har hørt begge de ærede Mini- stre udtale sig, tilhørte Ingen inden det var fældet, og at Enhver burde have Ret til at beskytte sin Eiendom saavel mod Wildt som mod alt Andet, der maatte kunne tilføie Eien- dommen Skade. Min ærede Sidemand (Thal- biser) har meent, at der i nærværende § 16 burde efter Hegn indføies den Skade, som gjøres enten paa Afgroden eller Hegn eller Creaturer eller andre Husdyr; men da her kun er Tale om Kronvildt og Daavildt i For- ening med Raavildt, troer jeg, at han gjerne kunde have udvidet det derhen, at der skulde ogsaa erstattes den Skade, som Kronvildtet muligt kunde gjøre Mennesker. Det er ikke saa langt tilbage i Tiden, idetmindste kan jeg erin- dre det, at man fra Helsingør ikke turde for- driste sig, paa nogle Tider af Aaret til at gjøre en Spadseretour ud til Hellebæk eller Ham- mermøllen, medmindre man havde et godt Ge- leide af en Jager, da Kronvildt fandtes i Overflodighed, og paa den Tid af Aaret, i August Maaned eller saa, stundom faldt paa at anfælde Mennesker, og det var ikke saa sjældent Tilfældet, at Folk maatte for at frelse Livet krybe op i Træer; eller som anført sørge for at have sikret sig Geleide. Jeg troer derfor, at man gjerne kunde udvide det derhen. Men skulde man saaledes vedblive at udvide denne Paragraph, troer jeg, at den Udvidelse, den kunde taale, vilde blive meget lang og Para- graphen alligevel lidet eller aldeles ikke til- fredsstillende. — Det er anført af den ærede Forslagsstiller, at det er befalet, at intet Kron- vildt eller Daavildt maa findes i de kongelige Wildtbaner udenfor Dyrehaven. Det er vist-

nok saa, at en saadan Befaling er givet, og jeg erindrer meget godt, at i Roeskilde blev det anført, at man, for at ikke Jordbrugerne skulde blive generede, havde ansat et Par Dis- trictsstykker, som skulde nedskyde Kron- og Da- vildtet i den kongelige Wildtbane, navnlig i Gribsskov; men jeg kan ogsaa godt erindre, at paa samme Tid, som saadan Anordning blev givet, blev Wildtet fredet i meget høi Grad. Dersom der ingen Forandring er skeet i saa Henseende i de sidste Aar, tør man vel antage, at det ikke har noget Synderligt at betyde, og at det saaledes ikke videre vil sikke Jordbruge- ren for Wildtskade.

Ryholm: Maaſkee det maa være mig tilladt, i Anledning af hvad de 2 sidste ærede Talere har antydet, at den radikaleste Maade at klare Sagen paa, vilde være at give vedkommende Bruger Ret til at skyde Wildtet, at bemærke, at jeg ikke i mindste Maade skal negte, at det virkelig er den radikaleste Maade, hvorpaa Sagen kan blive afgjort; men det er ikke den retfærdigste. Jeg troer at man ved at give denne Skydningsstilladelse, vil begaae en Uretfærdighed og Ubillighed mod den Jagtberettigede, og jeg er overbevist om, at man paa ingen Maade vil gjøre noget Saadant. Naar det blev fremsat at en saadan Skadeserstatningslov, som det Forslag, der her foreligger, har til Hensigt at gennemføre, har hidtil været erklæret uopnaaelig eller dog vanskelig at gennemføre, er jeg fuldkommen enig deri, og jeg er ikke blind for, at selve Forslaget, som Forslagsstilleren ogsaa har erklæret, har Mangler, men det forekommer mig dog ogsaa, at efter at det er stillet her, ere de Anker, som ere fremkomne her mod det, ikke af større Betydning, end at jeg synes, at Thingets Medlemmer maae kunne blive enige om at antage Forslaget, som dog vil være nogen- lunde tilfredsstillende.